

SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA
FILIAL DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

Carrer del Carme, 47
08001 Barcelona

Núm. 139

Febrer 2001

QUÈ CAL SABER?

NOMS DE LES SUBSTÀNCIES FARMACÈUTIQUES¹

Una **substància farmacèutica** pot ser coneguda pel nom químic, pel codi de recerca, pel nom farmacològic i pel nom registrat, que pot divergir segons els països. Vegem quines són les característiques de les principals denominacions.

El **nom químic** proporciona la identificació química completa i descriu l'estructura química de la substància. Aquest nom és fixat per les normes de la Unió Internacional de Química Pura i Aplicada (IUPAC). De la mateixa manera que podem identificar una substància per la fórmula química, també és identificable pel nom químic que correspon a la seva fórmula. Però els noms químics solen ser molt poc útils, perquè sovint són molt llargs i de vegades contenen números, lletres gregues i signes de puntuació, com ara parèntesis i claudàtors, que són difícils d'expressar oralment.

El **codi de recerca** és la identificació que el laboratori farmacèutic dona a una substància que està investigant. Sol ser un codi alfanumèric, les lletres del qual solen tenir relació amb el nom del laboratori. El codi deixa d'emprar-se quan se selecciona un nom més adient per a la substància.

El **nom farmacològic** és el nom oficial de domini públic, no registrat, que serveix per identificar fàcilment la substància. El nom farmacològic se selecciona mitjançant un procés formal entre organismes oficials (comitès de nomenclatura nacionals o internacionals) i fabricants. De vegades es parla de **nom genèric** o **nom comú** per referir-se al nom farmacològic, però el nom genèric té un abast més ampli, perquè designa un **grup farmacològic** (per exemple **cefalosporina** o **penicil·lina**). La **denominació comuna internacional (DCI)** és el nom genèric que estableix l'Organització Mundial de la Salut per a les substàncies farmacèutiques.² Tot i que l'OMS publica periòdicament llistes amb aquestes denominacions, alguns països, com ara el Regne Unit, els Estats Units, França i el Japó, tenen els seus propis comitès, i les seves denominacions oficials no sempre coincideixen amb les de l'OMS.

El **nom registrat, nom comercial** o **nom de marca** és el nom del producte farmacèutic —el qual conté una substància farmacològica, o més d'una, i l'excipient que serveix de suport o vehicle—, quan ja és a punt per ser comercialitzat. Aquest nom s'inscriu en el Registre de la Propietat Intel·lectual amb la finalitat de distingir-lo d'altres productes similars. Els noms comercials solen ser curts i fàcils de pronunciar i de recordar.

Altres noms que s'utilitzen per designar els fàrmacs són el **nom vulgar** i el **nom abreujat**. El nom vulgar és de domini públic; però, a diferència del nom farmacològic, no ha estat aprovat per cap comitè oficial. Pel que fa al nom abreujat, que és format per algunes de les lletres del nom farmacològic, és preferible evitar-lo perquè pot crear confusions.

1. Per a més informació sobre la nomenclatura dels fàrmacs, vegeu F. NAVARRO (1997), *Traducción y lenguaje en medicina*, Barcelona, Fundació Dr. Antonio Esteve, p. 119-139. Aquesta monografia es pot sol·licitar gratuïtament a l'esmentada fundació (carrer de Llobet i Vall-llosera, 2, 08032 Barcelona).

2. Vegeu la fitxa terminològica *Denominacions comunes internacionals de les substàncies farmacèutiques*, elaborada per la Coordinació Lingüística del Servei Català de la Salut (setembre 1997).